

0404 – 4. april

Den timen kommer, da alle som er i gravene skal høre Menneskesønnens røst og komme fram, de som har gjort godt, til livets oppstandelse, og de som har gjort ondt, til dommens oppstandelse. Joh 5: 28–29.

Det kan knapt beskrives hvor stor skade det påfører oss at vi ikke har det rette syn på, og virkelig tror, sannheten om de dødes oppstandelse. Derfor har vi også slik en slapphet og løsaktighet i hele vår kristendom. Men vår store fiende, djevelen, vet meget godt hva det er han utretter når han kan dra et teppe over hva som vil skje i den viktige avslutningen på livet; at vi skal stå opp til evig frelse, eller til evig fordømmelse.

Først og fremst blir da alt som har med det åndelig livet mindre viktig. Da blir det ikke så maktpåliggende stadig å være sikker på at en har Guds vennskap. Da både eter, drikker og sover en i den største trygghet, selv om en ikke vet om en kommer til himmelen eller til helvete.

Når det endelige målet er skjøvet godt til side som noe flytende, tåkete for sjelen, da er det ikke så nøye å ta til seg av Ordet, eller å be til Gud. Da haster det ikke med å forlike seg med en mostander, eller si et vekkende ord til sin neste o. s. v.

Men da vil også resultatet vise seg, særlig i store prøvelser; når det gjelder å gjøre eller lide noe for Kristi skyld. Kanskje gi opp et helt livs jordiske makelighet og hygge for å følge Kristus. Eller det gjelder å ofre noe som er særlig dyrebart for hjertet, en forsakelse som virkelig koster.

Særlig i slike situasjoner vil det vise seg at en har liten styrke når en ikke har en fast tro, og holder den store og salige avslutningen på livet fast for sitt indre øye.

Apostelen kaller frelsens håp for en hjelm. Den krigeren som hadde en hjelm, drog fram med større dristighet i kampen, fordi han ikke trengte være så redd for et hugg fra fiendens sverd.

På samme måte gjør også et fast frelsens håp at en ikke blir så opptatt med å tenke på alt det som kan komme til å ramme oss her i livet fordi vi følger Kristus. Med et enfoldig øye ser vi tvert imot bare på hva det er som behager ham. For vi vet at når striden er slutt, venter det oss så stor herlighet at all vår lidelse ikke betyr noe mot dette.

Det er altså om å gjøre at en kristen er godt grunnfestet og rustet med dette frelsens håp, når den veien han må gå gjennom livet er mørk og ensom. Og ikke minst i tider når en kristen sjeldent får oppleve noe av sin Frelsers nærhet og herlighet, og da av og til kan angripes av trøtthet og utålmodighet. Den rent allmenne salighetstrangen de fleste går med, driver ham til å strekke seg etter en følbart glede, som han da likevel ikke får oppleve.

Han har kanskje håpet på også i dette livet å bli mer lykkelig. Men opplever at han er fratatt all jordisk lykke. Han ser, som en sier, «hele sitt livs lykke som tapt».

Å, da må vi skjemme oss over vårt fordreide hjerte, og bare erkjenne at en kristen som er kommet i denne situasjonen ofte rett og slett kjenner seg ulykkelig, – over at han ingen annen glede har på denne jord enn «bare Gud» –!

Bare han hadde en sprudlende tro, og særlig hvis han rent følbart kunne kjenne Guds vennskap og nærhet, da ville han sikkert nok ikke kjenne på at han var ulykkelig, men umåtelig rik og salig. Men når han derimot savner alt dette, og kanskje i tillegg tynges av et kors som skal følge ham gjennom hele livet, og som gjør hele hans verden mørk, –. Da svartner det for øynene hans, og han blir svak og elendig.

Å, for en trøst og kraft det ville være om han nå fikk åndelige øyne til å se inn i Den Underliges skjulte, men trofaste plan! Da ville han få se at han slett ikke har mistet all sin lykke og glede. Den er bare tatt vare på til en annen tid, en annen verden. Der skal alt lykkes bedre!

Bare en urokkelig erkjennelse av dette i hans bevissthet, ville gjøre ham så fornøyd med hans underlige Gud og hans plan med ham. Da ville han ikke ønske seg noe som helst mer enn ham, og ville være mer enn tilfreds og lykkelig med «bare Gud».

Dette har vi et herlig eksempel på i den syttitredje Salmen. Der bekjenner Asaf først hvordan det plaget ham å se de ugudelige i sin lykke og medgang, mens han og de rettferdige hadde det vondt. Og vi ser hvordan han til og med har vært fristet til å si som de ugudelige: «Sannelig, forgjeves har jeg rensset mitt hjerte og vasket mine hender i uskyld».

Men legg merke til hva utgangen ble på denne fristelsen! Han sier: «Jeg grunnet på hvordan dette var å forstå, det stod bare smertefullt for mine øyne – helt til jeg gikk inn i Guds helligdom og forstod hva som venter dem. Å, hvor de går til grunne som i et øyeblikk! De fortæres fullstendig av redsler. Men du skal lede meg med ditt råd, og deretter tar du imot meg i herligheten».

Og nå blir hans hjerte så fullkomment fornøyd når bare han har Gud, at nå roper han ut: «Når jeg bare har deg, har jeg ikke lyst til noe på jorden. Mitt kjøtt og mitt hjerte svikter. Men Gud er mitt hjertes klippe og min arvedel til evig tid».

Her ser du hva det fører til når vi går inn i Guds helligdom, lar blikket søke hemmeligheten i Guds måte å styre på, og ser hva som ligger skjult under vårt jordiske livs tåke; nemlig den store og evige ulykken som ligger skjult under den rike manns kostbare antrekk og fine liv. Og på den andre side; den store og evige lykken som er skjult under Lasarus' filler og sår.